

Και βλέπουν τὴν παράστασι, καὶ μὲ λαχτάρα τὸς ἡ
αὐτὸς κ' ἑκαίνοσ ἀνοικτὴ τὴν χεῖρα του βασιτῆ,
καὶ περιμένουν ποῦ καὶ πῶς καὶ πότῃ θὰ τελειώσῃ,
μήπως ἔμπορεύσονται κ' αὐτοὶ νὰ πάρουν ποσοστά.

Σ' αὐτὸ, σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, βρῆ Περικλῆ, συχνάξω,
κ' ἔμπρὸς ὅσων ἤλιο στέκονταν διάτοροσ φωνάζω:
Ἐσὺ, ποῦ πάντα τὸν αἶπὸν διφρηλατῆσ αἰθέρα,
φύξου, κυλίσου σ' τὸ κενὸν
τῶν αἰωνίων οὐρανῶν
οὐκ παγωμένη σφαῖρα.

Καὶ μήτῃ ζωογόνον φῶσ νὰ στέλλῃσ καὶ θερμότητα
σ' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα,
τὴν ἐν κακοῖσ γηράσασαν, ἐν μαύραισ ἀγομαῖσ,
καὶ τόσαισ ἀτιμαῖσ.

Π. — Κι' ἐγὼ γιὰ τούτα ποῦ μοῦ λέσ, νευρόθραστε μουρ-
θὰ δώσω πέντε χαστουκῆσ σ' τὴ βρωμερῆ σου μοῦρη.

Ἄξιόσ στίχοσ
ὁ, τε τύχη.

Ἐνὰ τὸ Κράτοσ κυβερνοῦν κ' οἱ τρεῖσ παραιτημένοσ,
κ' ὅλοσ σ' τὰ κάλλῃ τῆσ Ἀρχῆσ στέκουν προσκαλλημένοσ,
μόνον ὁ Γούναρησ γι' αὐτὴν δὲν ἔνοιεσε λαχτάρα,
μήτ' ἐμαρτύρωσε κ' αὐτὸσ γι' αὐτὴν τὴν μαρτυρία.

Γι' αὐτὴν ἑκαίνοσ δὲν ἔσπινα
καὶ μήτῃ τὴν θυμῆτα,
τοῦ μαγευτικοῦ δὲν δεῖπνα,
τοῦ στρατοῦ δὲν κοιμῆτα.

Σῆκω τοῦ λέσι, Πατρινε, μῆλο μου ζαχαράτο,
καὶ γλύκανα τὰ χεῖλη μου μὲ τὰ δικά σου χεῖλη,
κ' ἄπλωσε τὰ χεράκια σου σ' τὸν κόρφ οὐκ ἔροσά το
νὰ βρῆσ τοῦ Μάη τῆσ θροασῆσ, τὰ λούλουδα τ' Ἀπριλι.

Ἄλλοι οὐκ στραθῖνα προσκολλοῦν εἰσ τὴν Ἀρχὴ τὴν ἄ-
κ' ἔχουνε μέσα τῶν φωτιῶν καὶ δυνατὸ γιγασίνι, [χαρῆ
καὶ μόσχο μὲ ποτίζουσε καὶ μὲ ταΐζου ζάχαρι,
ἀν καὶ σὲ τούτοσ τοῦσ καιροῦσ ἀπῆλθῃνε κ' ἐκ εἰνῃ.

Σῆκω, καίμῃνε Πατρινε, ν' ἀκούσῃ τὴν μιλιά μου,
δὲν μοῦ μιλῆσ. μιλῆτωσ μου, δὲν μοῦ μιλῆσ, μιλῆτῆ μου.
Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῆσ... εἶσαι χαριτω μένῃ,
ἀλλὰ γιὰ σένα, τί θῆγα μου, δὲν ἔβρισκῃ τί τραβοῦμε ...
μιλῆτωσ, ποῦσαι σ' τὸ γκρεμινὸ τὰ μῆλα φορτωμένῃ,
τὰ μῆλα σου λιμπιστῆκα, μὰ τὸν γκρεμινὸ φοβοῦμαι.

Κι' ἐκαίνη λέσι σ' τὸν σερνὸ
μ' ἔρωταιμένο μάτῃ
καὶ οὐκ φοβάσαι τὸν γκρεμινὸ
πᾶρα τὸ μονοπάτι.

Ἐπῆρα καταμόναχοσ καὶ μὲ κλεισμένα μάτῃ
δρόμοσ καὶ μονοπάτῃ,

κ' ὄλα σ' τὴν πόρτα τῆσ Βουλῆσ μ' ἐβάλανε, κυρά...
ἀνοιξε πόρτα σφαλιστῆ, τῆσ λέω θλιθερά,
κ' ἐκαίνη ξεκλειδώνεται κ' ἀνοίγει μοναχῆ τῆσ,
καὶ πρῶτο πρῶτο συναντῶ τὸν ταῖλιγκα τῆσ Κρήτῆσ.

Πολλοὶ γιὰ σένα λαχταροῦν,
πολλοὶ γιὰ σένα σπαρταροῦν,
ἐγ' ἔμωσ δὲν σὲ θέλω.

Ἀπὸ κοντὰ σου ξεκολλῶ,
καὶ πῆγαῖνε, παρακαλῶ,
νὰ βρῆσ τὸν Βενιζέλο.

Εἶναι μεγάλ' ἡ φτώχεια σου,
κ' ὅποιοσ κολλᾷ σ' τὰ βρόχια σου
μῆναι χωρῆσ κεφάλῃ.

Ναὶ μὲν κ' ἐμένα μ' ἀγαπᾷσ,
ἀλλὰ καλλίτερα νὰ πῆσ
σ' τὸν Κρητικὸ καὶ πάλῃ.

Καὶ μ' ὄλη τὴν ἀναβολῆ,
ποῦ μαλετοῦν γιὰ τὴν Βουλῆ,
ὁ Πατρινοσ δὲν χαίρει.

Εἶναι πολὺ τὸ χάλῃ σου,
καὶ αὔρε μὲ τὰ κάλλῃ σου
σ' τῆσ Κρήτῆσ τὸν Δευτέρῃ.

Τέτοια τῆσ λέσι θλιθεροῦσ ὁ πρῶτοσ τῶν Ἐνῆ,
κ' αὐτὴ κοντὰ τῆσ τὸν κρατεῖ μὲ ὄλια δροστανιά,
οὐ μὲν συσκέφῃσ γίνονται τῶν Ὑπουργῶν σοφαί,
μὰ περὶ τούτων τίποτα δὲν ἔμαθε κανεῖσ,
γνωστοποιεῖται μοναχὰ πῶσ πίνουσε καφέ
καὶ κάνουνε κατανάλωσιν νεροῦ Κεσαριανῆσ.

Θέλου ξεκληρίστωσ τὸν Ρῶμῃ τῆσ Πύλῃσ τὰ Ντιβάνῃ,
σ' τὴν Βένῃνε σύσκεψῃσ μακρά καὶ μὲ τὸν Μαγροῦσκο,
λένε πῶσ ἔρωγε κ' ὁ Σῆγκ ἀπὸ τὴν Γ' κρῶν Μπρεττάνῃ
κ' ἐπῆγε τῶρα σ' ἔσοχη νὰ πάρη ἄλλο φρόστω.

Ἀκούσ πολλὰ σ' τὸν καιρῶν
ἀπὸ καθένα κουνεῖ
καὶ κάθε φαμφαρόνο.

Καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
ἔξινε καὶ ντόπιοσ μαρκεῖ
νὰ ἔρῳνε τὸν Βαρεῖνο.

Κι' ὁ πόλεμοσ ἐπὶ πολὺ
τὰ σῆμπαντα θὰ πορπολῆ,
καὶ διαρκῶσ θὰ μαίνεται,
κ' ὄλα θὰ τὰ λυραίνετα.

Ρέοντα ἐλάτω τὸν χρυσοῦν,
Μπζούρωσ, Βιστόύκῃσ, Σουασόν,
Ἰτζόντῶ καὶ Πεντικολο

Εἰρήνη, μόνον χιμαίρα,
κ' ὄλοσ ὁ κόσμοσ σῆμα
κατήνησε ρεντικολο